

Czudowe wyratowania w nycz Różdestwa

Чудове врятування в ніч Різдва.

"Во вшытким давай взир добрых поступків

власным прикладом, в навчанню всказуй

правіст, повагу". Тим 2,7.

- Діти спати!

- А молитва?

- Конечні обов'язково - повіли мама клакаючи на коліна пред іконами Спасителя і сьвятого Епископа Інноцентия Іркуцкого. Мигаюче сьвітло лампады впадало на красну твар мамы і на три ясноволосы головці мальоток. Шестолития Аня і маленькій румяний Ігорцьо чыстыма і звучными голосами повтаряли в шлід за семолитньом Анастазийом знаны слова молитвы.

Пізнійше мама прочитали молитву до сьвятого Інноцентия, котрого памят глибоко шанували. Любили го також діти. Пред сном мальоты часто просили, жебы мама штоси оповіли ім о тых сьвятым. І мама рисували в їх думках карты лютой пілnochы, звычайі мешканців віруючых в божків.

Діти як бы в правдивости, виділи множество люди як сходилися до сьвятого монаха, жебы выслухати надыхнених слів о правдивий віри або прийняти сьвяте хрещение. Цікавили їх думаня до діти, wypowiedали першы, прочытаны през них слова, як тішыли ся з каждой познаной буквы. Сьвятий Інноцентий нюс яснист найбарже оддаленым народам. Дідове з лювовою предавали памят о ним своїм внукам і правнукам.

Згідно зо звычайом, по вечерний молитві, діти скоро і спокіно все заспали. Еднак в тот, предсьвяточний вечер, то з одного, то з другого кутика чути было зьвіданя.

- А няньо скоро вернут?

- А ци привезут чачка під яличку?

- А може велького коника?

Мама ледво успокоїли їх і прекстившы кожного, сіли до штыя. Настала тиша и дало ся чути нарастаючий подуцх вітру, котрий дослівно приносил тривожну відоміст Елисаветі о ей дорогым мужу Григорию. Все трапила ся о него, коли был в подорожы. Григорий был машинистом потягу, а в далекий подорожы вельо выдарити ся може. Елисавета все благословила мужа на дорогу, просила Бога о Ангела Сторожа для него, живителя їх діти. Девят рокив невидимого щесьця выдало ся хвильом. Выїзди, мучачы чеканя, а гнеска ішы тот зловіщий вітер, дуркаючий в выгляд, выночий і прешрашаючий.

Елисавета молила ся, молила ся і несподівано занурила ся в якісий гмлі. Привиділа ся ей сьніжна ривнина, дорога колейова, мигаючы літарні, занос сьніжний. І нагло взрила пару осиб. Недалеко колейового моста, огладаючы ся вколо, схылили ся і зачали штоси робити. Як буря прелетіла ей мисель: "Преціж они розберают шыны!"

Докладні виділа, як злы люде розкручали шыны колейовы, одшмарили зо шкарпы і сховали ся під мостом. Почула надходячий непек. Юж з далека зьявила ся чорна, маленька кропля, кропля скоро ся приближала. " Так, то был потяг! А в ним Григорий!" Елисавета пробудила ся прешрашена з виджыня і впала на коліна молячы ся сконцентрована.

- Мамо, Мамусю! Діти вискочыли з постели - што з вами?

- Боже, охорон Григория! Боже, не лишай діти сиротами!

Пречуваючы нещесьця,мальоты тіж станули на коліна.

- Мольте ся діти: Боже выратуй нашого няня! Сьвятий отче Іноцентию, попрос Бога, жебы выратувал нашого няня! Мольте, мольте ся діти. Господ вас выслухат, Отче Іноцентию!...

Діточы очы разом з мамом керували свій зир, свої серця до ікон, зливаюч ся в еден молитовний голос. Молил ся ідучи потягом також Григорий. Докладні всмотрювался в темряву ночы, в задуяву і осьліпляючий сьніг, на розпостеряючы ся в дали шыны колейовы. Григорий не лем тужил за своєм крас Елисаветом, за мильма дитми, але тыж смутул ся, же в тоту Риствяну нич не може быти в Церкви, де люде тишат ся И сьпивают: "Рождество Твое Христе Боже наш...".

Воюючи зо страхом Григорий також сьпівал: Христос ся Раждає, Славите! Але штож то? Нагло, в ясним сьвітлі зьявила ся фігура монаха. Стоял дословно в хмарці і владчо уносив руку з палицьом заграджаючи дорогу.

Григорий потягнул ручний гамулец і впав без чутя. Од наглого гамування пасажеры тыж впали, вшиткых обнял страх. Выдячы лежачого, без памяти машиністу, керивник потягу зачал кричати:

- Спил ся!

- На против! -уныл ся помічник машиністы - Григорий алькоголю не бере нияк до гамбы. На певно штоси спостерюг, бо потим крикнул, загамувал і впав. Не знам, ци жые?

Коли дохтор очутил Григория, міг він повісти лем едно: "Там...монах..." Керивник не розуміл:

- Який монах?

Мимо вшытко казал обызрити перед дороги. Колеяре вернули розлощены - шыны были розобраны. Як бы машиниста не затримал потягу, згинуло бы множество люди.

Вколо потягу зобрала ся толпа люди. Оповіданя о монаху, котрий охоронил пред нещесьцьом преносила ся од одного до другого. Серед пасажерів нашли ся сьвященник. Під голим небом одправили благодарний молебен. Зворушены люде поздравляли ся взаємні з великим Сьвятом Рождества Христового і чудовым выратуваньом.